

[Finansministeren.]

ting, som ligeledes vil koste penge. Jeg har jo sagt, at hvis der i folketinget gennemføres ting, der koster flere penge, end man har regnet med, så må de skaffes. Der ligger ikke i finanslovsforslaget dækning for disse penge; men når jeg med nogenlunde god samvittighed har kunnet gå ind for, at lønmodtagerfradraget fordobles, er det, fordi jeg regner med, at vi kan skaffe penge på en rimelig måde. Vi kan klare disse ting, og vi kan også — og det skal vi, det er også min opfattelse — klare den sociale kompensation, hvis merværdiafgiften går i gang den 1. juli.

Jeg skal ikke i dag gå ind på alle disse forskellige tal. Jeg synes, det er noget, vi skal se på i udvalget; det er nemlig ret vanskeligt, for hvis man rykker på det ene punkt, giver det konsekvenser for andre punkter, og det skal vi se på i sammenhæng, men jeg mener ikke, det er urimeligt at rejse disse spørgsmål om, hvorvidt der er dækning for det ene og det andet. Der skal jo være dækning, og jeg vil da meget gerne være med til at fremskaffe det materiale, der skal bruges, for at man kan foretage en virkelig vurdering af disse ting.

Og endelig til hr. Antonsen, der var inde på, om det var muligt at indrette byggegodtgørelsen mere individuelt. Også på det vil jeg svare positivt: vi vil se på det. Det vil naturligvis i højere grad være muligt, hvis vi får merværdiafgiften, end det er under engrosomsen. Vi vil som sagt se på det, men der er jo også andre ting, der skal ind i det billede. Det vil kræve større administration, og der kan nævnes flere andre ting, men også det kan vi jo se på i udvalget. Problemet vedrørende virksomheder, der holder sig tilbage osv., er nok noget vanskeligere at løse; der er muligvis et spørgsmål om visse provenutab.

Jeg har givet tilsagn om at gennemgå alle forbrugsafgifterne, og hvad papirafgiften angår — det ved hr. Antonsen, men det ved folketinget ikke — har jeg for så vidt ved et møde, der har været, for den pågældende industri med finansministeren givet tilsagn, om, at hvis de berørte organisationer kom med dette spørgsmål til finansministeren, var jeg villig til at se på det. Og det er jeg stadig væk.

Endelig til sidst: liberalt centrums forslag

med det vældig lange proportionalstræk, op til 49.000 kr. Ja, det lyder jo smukt, men jeg tror altså ikke, det er det eneste saliggørende. Det var noget, som spillede en vældig rolle med det skattesystem, vi har nu, for man kunne faktisk løse mange problemer, hvis man førte proportionalstrækket kraftigt i vejret, men med de udsigter, vi nu har til en skattereform med afskaffet skattefradragsregel, vil der ikke være helt det samme behov for at føre proportionalstrækket så højt op. Jeg tror, det vil koste for mange penge; det vil give for stor ulighed i de skattelettelser, som hænger sammen dermed, og derfor mener jeg, man bør koncentrere sig om det, vi havde fremme ved drøftelserne i skattereformudvalget, nemlig en udjævning af skatteskalaen på de punkter lige over proportionalstrækket, hvor procenterne faktisk er for høje.

Jeg vil gerne takke for den modtagelse, lovforslaget har fået i denne omgang, og udtale håbet om, at vi kan fortsætte denne saglige debat i udvalget og inden længe nå frem til en skattereform.

Henry Christensen: Jeg forstår på finansministeren, at han mener, at hvis man nu går ind på hans tanker om reform af indkomstskattesystemet, vil der ikke skulle bruges så mange penge til løsning af f. eks. spørgsmålet om beskatningen af indkomststigninger som hidtil. De oplysninger, vi fik fra udvalget engang i sommer, fortalte os jo, at indkomststigningerne i skat betalte omkring 500 mill. kr. mere; end de samme beløb ville have gjort, hvis de ikke havde været — om jeg så må sige — indkomststigninger, men havde været normalindkomster, altså havde ligget på niveau med det foregående års. Hvis man nu uden at skulle bruge så mange penge som de 500 mill. kr., man hidtil har regnet med, skal løse dette problem delvis inden for indkomstskattesystemets egne rammer, kan regnestykket vel ikke komme til at gå op, uden at en del af de penge — forudsat at finansministeren skal have det samme beløb i kassen, og det forstår jeg han regner med — må komme fra andre indkomstskatteydere, og det vil altså sige fra dem, der har de konstante og de faldende indtægter. Det er vel, når alt kommer til alt, dog de svagere skuldre i det skattepolitiske